

MissionPossible

Kadun lasten, nuorten ja perheiden elämää muuttamassa 3 / 2010

Syntynyt vankilassa, pelastettu elämälle.

Darja syntyi vankilassa vähän ennen kuin hänet piti abortoida. Kolmevuotiaana hänet pelastettiin kadulta turvakotiimme Krasnojarskissa Siperian sydämessä.

Lue lisää tämän kodin lasten elämänmuutoksista s. 2-5

Hyvää kesää!

PÄÄKIRJOITUS

Ignat Ivanov
Toiminnanjohtaja

Hyväksikäytetyt

Vuosien ajan piinaa. Koti, jonka pitäisi olla lapselle turvallisin paikka, onkin kauhun tyyssija. Nämä lapset ovat kokeneet asioita, joita kenenkään ei ikinä pitäisi nähdä tai kokea.

Olin Krasnojarskissa Siperiassa. "Tämä on uusi poikamme", turvakotimme johtaja Ljuba esitteli 6-vuotiaan Vasjan. Poika katsoi minuun pelokkaasti. Selvästikään hän ei luottanut minuun - ja hänellä oli syytäkin käyttäytyä niin.

Olimme piirissä iltarukouksessa, lapset keskellä, me aikuiset ympärillä. Laskin käteni Vasjan harteille siunatakseni häntä. Samalla hetkellä hartiat käpertyivät kokoon, pää painui alas, koko ruumis jäykistyi. Hätkähdin ja vedin käteni takaisin. Sydämeni täytyi kivusta.

Sanoin mielessäni: "Herra, anna tulla päivä, jolloin Vasjakin voi luottaa aikuisiin ja jolloin menetetyn lapsuuden iloa palaa hänen kasvoilleen."

Vasjan tarina on vieressä.

Kesä on tullut, ja tiiviinä jatkuvan katu- ja turvakotityön lomassa työntekijöillämme on odotettu ja ansaittu loma. Lämmin kiitos teille säännöllisestä tuestanne, joka tekee tämän työn mahdolliseksi!

Yön pimeys toi kauhut takaisin

Joka yö turvakoti heräsi Vasjan huutoon

6-vuotias Vasja (nimi muutettu) tuli Krasnojarskin turvakotiimme elokuussa. Suloinen, älykäs, tottelevainen poika. Hän iloitsi kauniista kodista, leikkiveroista, leluista ja ennen kaikkea Ljubasta, uudesta äidistä!

Heti alussa ilmeni kuitenkin outo ongelma. Joka yö Vasja heräsi huutaten vieraalla, ei-lapsenomaisella äänellä ja tavalla, kiroili ja raivosi.

Turvakodin äiti Ljuba käytti poikaa lääkärissä useita kertoja. Epäiltiin epilepsiaa, mutta diagnoosi osoittautui vääräksi. Rauhoittavat lääkkeetkään eivät auttaneet. Tutkittiin narkomaaniäidiltä lapsen siirtyneitä sairauksia, mutta syy ei ollut niissäkään.

Vasjaa ja koko turvakodin perhettä yhdeksän kuukautta piinanneen ongelman syy selvisi keväällä. Mission Possiblen työkohteiden henkilökunnalle on tullut tavaksi viettää yhteisiä paasto- ja rukousviikkoja. Kaikkien

maiden ja kaupunkien tiimit rukoilivat pääsiäisen aikaan mm. turvakotien sairaiden lasten puolesta. Tämän viikon aikana Vasja tuli kertomaan Ljuballe asioita, joista tämä sai selville, mitä poika oli joutunut kokemaan.

Narkomaanivanhempien hylkäämä poika jäi jo pienenä moneksi vuodeksi mielenterveysongelmaisen, varattoman isoäidin huostaan. Tänä aikana 30-vuotias sukulaismies käytti lasta hyväkseen. "Tapahtui kauheita asioita, en pysty puhumaan niistä", lapsi sanoi Ljuballe.

Sen jälkeen, kun ongelman syy selvisi, meidän oli helpompi auttaa Vasjaa. Yölliset heräämiset ovat vähentyneet, ja hän on muutenkin rauhallisempi. Uskomme, että rakkaus ja huomio auttavat myös tätä lasta kasvamaan tasapainoiseksi nuoreksi ja aikuiseksi.

Mission Possiblella on Venäjällä ja Ukrainassa yhteensä 7 turvakotia, joissa asuu vuodessa n. 140 lasta. Tänä vuonna tavoitteenamme on avata Bulgariaan turvakeskus perheväkivallasta kärsiville äideille ja lapsille.

*Vasja sai 6-vuotislahjaksi kuormaauton,
joka oli hänen suuri haaveensa.*

TUKIPUHELINNUMEROT: 0600 16444 = 10 eur, 0600 16888 = 20 eur
Apusi pelastaa lapsia ja nuoria!

Polina, entinen katulapsi, lentää pois pesästä: Jippii! Lukio on takana!

Kaukaisin turvakotimme Siperian Krasnojarskissa on toiminut vuodesta 2000. Ensimmäisen polven asukkaat - entiset katulapset, jotka ovat asuneet kodissa monta vuotta - ovat nyt lentämässä pesästä.

Polina, 19, valmistautuu kauniissa puvussaan koulun päättäjäisjuhlaan. Kun hän tuli kadulta turvakotiimme yli kuusi vuotta sitten, puhuimme koulunkäynnistä ja siitä, että hän voisi joskus valmistua lukiosta. Hän vain naurahti hermostuneesti ja sanoi, ettei ollut varma, olisiko niin monen vuoden päästä edes elossa...

Polinan perheen syöksykierre alkoi, kun vanhemmat jäivät työttömiksi. Koti vaihdettiin pienempään, kaikki rahat menivät vodkaan, ja perheen asunnosta tuli juominkien pitopaikka. Kun Polina oli 7-vuotias, isä alkoi pies-tä häntä.

“Kerran juoksin isää kauhuissani pakoon toiseen huoneeseen. Piilouduin sohvan taakse. “Jumala auta ettei hän löydä minua!” rukoilin. Se oli elämäni ensimmäinen rukous. Kuulin, kun isä tuli huoneeseen. Hän katsoi suoraan

minuun, muttei nähnyt minua ja jatkoi nimeni huutamista! Olin ihmeissäni.”

Tästä eteenpäin Polina pakeni isää kadulle. Juopottelevat vanhemmat eivät edes tajunneet, että tyttö oli poissa. Niinä harvoina kertoina, kun hän tuli kotiin, hän joutui kokemaan hirvittävää väkivaltaa.

12-vuotiaana Polina oli elänyt kadulla jo viisi vuotta. Koulunkäynti oli jäänyt. Toisten kadun tyttöjen kanssa hän yöpyi tunneleissa, kellareissa, haisteli liimaa. Monesti poliisi pidätti tytöt.

“Joka kerta, kun minut laitettiin putkaan, tukkani ajettiin pois! Vihasin sitä! Itkin päiväkausial!”

Polina menetti lopullisesti kiinne-kohtansa, kun kotona syttyi tulipalo ja vanhemmat ja sisko kuolivat. Hänelle ei jäänyt muuta kuin katu.

Niihin aikoihin Polina ja kolme muuta tyttöä kuuluivat turvakodistamme ja siitä, että autoimme ja ruokimme heidänlaisiaan lapsia. He päättivät etsiä meidät, ja eräänä yönä puoli kahdelta he soittivat ovikelloa. Kutsuin heidät sisään syömään ja juttelin heidän kanssaan. Selitin, ettei heitä ole tarkoitettu elämään katuelämää, ja että Jumalalla

oli jokaista heitä varten paljon parempi suunnitelma. Sain, että jos he haluavat elämänsä muuttuvan, he voivat jäädä kotiimme, käydä koulua ja elää normaalia elämää.

Polina oli ainoa, joka päätti jäädä. Siitä hetkestä alkoi hänen elämäntuutoksensa. Ei se ollut helppoa hänellekään, hän karkaili, mutta tuli aina takaisin. Polina taisteli opintojensa kanssa saadakseen kiinni monta väliin jäänyttä kouluvuotta.

Nyt 19-vuotiaana Polina pohtii samoja kysymyksiä kuin kaikki hänen ikäisensä. Kun puhuimme siitä, mitä hän haluaa tulevaisuudeltaan, hän sanoi: “Haluan olla siellä, missä Jumala tahtoo minun olevan.”

Katutytön yksinpuhelu

Järkyttävä tilitys tuhoutuneesta elämästä, jolle kuitenkin on toivoa

Tuskin tunnistin Nadjan, kun hän tuli katupartiolle oltuaan jonkin aikaa poissa. Hän oli juovuksissa, pöhtönyt ja näytti vanhalta naiselta. Hän jäi seisomaan syrjään tyhjä katse sumeissa silmissään.

- Mitä sinulle kuuluu? yritin turhaan avata keskustelua. Mutta kun kysyin, missä hänen äitinsä oli, tyttö räjähti puhumaan.

- Ai äiti? Äiti! Kaksivuotiaasta asti hän pakotti minut kerjäämään rahaa, laittoi minut kadulle kaulassani kyltti "AUTTAKAA". Ja ne lyönnit! Vihaan, vihaan häntä! 12-vuotiaasta hän myi minua sutenöörille ja eli itse niillä rahoilla mukavasti ajattelematta, mitä minä koin ja mitä minulle tehtiin! Itkin koko ajan, kammosin niitä hirveitä lihavia miehiä, aina uudestaan ja uudestaan riisumisia ja nöyryyttämisiä ja piinaa! Se oli niin halventavaa ja hirvää. Koko lapsuuteni meni lokaan. Millään ei ole väliä, kaikkea voi ostaa ja myydä...

Monet Moskovan huumenuorista ovat asuneet kadulla vuosikausia. Moskovan katupartio auttaa vuosittain n. 25-30 nuorta kadulta pois. Yksi heistä on Ilja (kuvassa), joka eli kadulla 10 vuotta.

Nadjan huuilta kohosi kuin sielun valitus, avunhuuto.

- En koskaan voi antaa äidille anteeksi! Olen täynnä vihaa. Äidin takia aloin vihata ja halveksia kaikkia ihmisiä, hänen takiaan minusta tuli katutyttö ja prostitoitu. Ja minä kun olin niin toivonut, että olisin voinut käydä koulua ja yksinkertaisesti elää ja katsoa ihmisiä silmiin...

Nadja alkoi itkeä. Sydäntäni kouristi, kyneleet tulvivat silmistäni. Kuinka paljon pahuutta ja vääryyttä tämä onneton tyttö oli joutunut kokeemaan! Kuinka paljon loukkauksia ja nöyryytystä hän koki edelleen!

- Olen pelkkä pummi. Kuka tahansa joka haluaa, käyttää minua ja kaataa saastaa niskaani. Kuka minua puolustaisi?

Mutta minä siedän kaiken ja toivon, että ehkä joskus jokin muuttuu ja minullakin on oma koti ja oma pieni onneni!

Nadja joi jatkuvasti kestääkseen toivottomuutensa. Mutta kun jälleen kerran puhuin hänelle kuntoutuskeskuksestamme, joka olisi se hänen kaipaamansa ovi ulos tästä kaikesta, hän vaieni ja sulkeutui itseensä. Pettymykset ja epäluottamus ihmisiin estivät häntä ottamasta ratkaisevaa askelta...

Kaikesta huolimatta näiden nuorten on itse tehtävä päätös. Meidän tehtävämme on olla siellä ja antaa heille mahdollisuus.

Nadja

M – Itella Oyj

* . MN14 *

TUKI-ILMOITUKSET

Yksi ilmoitus 65 eur, koko vuosi 300 eur. Kiitos tuesta!

Rakennuspalvelua.

Vesa Sihvo Oy
puh. 0400 512809

Insinööritoimisto Taitosähkö

Celero Publications

Yrittäjän Tilintarkastus Oy
Puh. 0400-215 219

www.yrittajaintilintarkastus.fi/

Korson Sähkö-Yksikkö Oy

Hirvikatu 46, 04430 Järvenpää

Savon Suunnittelu Oy

Mission Possible

Kristillinen lähetys- ja humanitäärisen avun yhdistys.

Mission Possible ry

PL 120, 01450 Vantaa
Puh. (09) 838 70128
mission.possible@icon.fi
Tilaukset, osoitteenmuutokset: tilaus@mp.org
www.mp.org

Hallitus:

Ignat Ivanov, Seppo Waris,
Marika Aspila, Eeva Laakkonen, Mirjami Ivanov

Työmuodot:

- Turvakodit (7)
- Katupartiot (4)
- Päiväkeskukset (2)
- Päihdekuntoutus

Autamme Itä-Euroopan kottomia, hädänalaisia ja päihdeongelmaisia lapsia, nuoria ja perheitä tuoden heille aineellista apua ja evankeliumia. Pyrimme pitkäjänteisellä työllä pysyviin elämänmuutoksiin. Yli 60 työntekijäämme ovat paikallisia.

Säännöllistä apua saa vuodessa n. 1400 lasta. Kaduilla ja päihdeperheistä saam vuodessa turvaan yli 200 lasta. Kuntoutuskeskuksissamme on vuodessa n. 140 kuntoutettavaa.

AUTA

Tukitilit:

Nordea 230918-15317
Sampo 800019-9292
OP 572068-218443

Tukipuhelin:

0600 16444 = 10 euroa
0600 16888 = 20 euroa

Rahoitamme toimintamme yksityisin lahjoitusvaroin. Lämmin kiitos tuestasi!

ESLH:n keräyslupa
OKH545A/21.10.2008 Venäjän,
Ukrainan ja Bulgarian lasten ja
nuorten katupartio-, turvakoti-
ja kuntoutustyöhön ja oheis-
kuluihin ajalle 1.1.2009-31.12.2010
Suomessa ilman Ahvenanmaata.

